

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA

Rambla del mitj, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.

Antillas (Cuba y Pto. Rico. 10 »

Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

LAS ELECCIONS.

«Era de nit, prop la una, y com un globo de foch s' aixecava poch á poch del fondo del mar la lluna.»

Ab aquests versos del inolvidable demòcrata don Pere Mata, vull comensar la relació de una escena fantasmagòrica.

La lluna s' aixeca poch á poch del fondo del mar.

Ja se la figuran vostés, reflexant la seva llum sobre 'ls fúnebres gasòmetros, marcanthi una ratlla lluenta com sobre la pelfa de un sombrero.

Ja veuen lo mar endormiscat roncant y revolcant se suauement sobre la platja.

Ja se 'ls apareixen las parets monótonas del cementiri y aquell joch misteriós de claror y de sombra que forman los monuments, los xiprers y 'ls desmayos del pati dels panteons.

Ja 's representan los carrers de set ó vuit pisos de ninxos abigarrats y revestits de aquell color de llansol brut que tant repugna, carrers silenciosos com la mort qu' en ells s' hi tanca...

Espèrinse un moment: espèrinse y veuran sentirán un remor estrany, espèrinse y veuran caure l' ambá de mahons que tapa l' entrada d' aquells calaixos de pedra: espèrinse y sentirán cruiximents d' ossos y petaments de dents y trepitjadas secas y esgarrifosas sobre la humida arena.

¿Qu' es aixó?

No 's mogan, ni tingan por, aguántinse tranquils en un recó, mirin, observin y callin.

Ja l' àngel de 'n Vallmitjana que sobre la porta principal espera assegut lo dia del judici, estén las alas, pega una volada y baixa.

Ja 's coloca la trompeta als llabis, bufa, y un espinguet retruny per tot lo cementiri.

Es lo nunci de la mansió de la pau, lo nunci que fá una crida.

Escoltémlo:

«Habitants del camp de la quietut, lo govern conservador ho mana: quan cayga la una s' obran las eleccions de diputats provincials.— Los morts que procedeixen del temps de la revolució, y que van aclucar l' ull no sent propietaris, que no 's molestin. Lo sufragi universal ja no existeix. Va morir á Barcelona á mans del Sr. Villalba.

»Unicament tenen dret á votar los que han rebut la cédula y que figuran en las llistas de ca la Ciutat.

»Que no reparin en lo temps que fá que descansan de las fatigas de la terra: la lley los crida...

»¡A las urnas!»

¡Sona la una! ..

En un santiamen sobre 'l replá de un panteon se constituheix la mesa.

Ocupa la presidencia un mort á qui l' hi falta la barra de baix: fan de secretari quatre difunts que encare no están ben descompostos.

Es la mesa d' edat. Lo president ja fá vint anys qu' es al cementiri, y aixó no obsta perque l' ajuntament l' incloga en las llistas y l' hi passi la cédula.

Los secretaris son los mes joves: poch mesos fá que varen pendre ninxo al cementiri.

Sobre la taula, cuberta ab una mortalla, hi ha tres urnas funerarias.
Comensa la elecció!...

Los morts s' agitan.
En un racó hi ha dos candidats que disputan.
—Ja coneixém la teva intenció quina es, diu un d' ells més descarnat que un mestre d' estudi.

—May faré com tú din l' altre, que no tenias res, y al cap de un mes de ser elegit, ja 't feyas una casa al Ensanche.

—Y tú que al dia següent ja 't lluhia 'l pèl!
—¿Quin pèl? diu passantse la mà per la clep-sa, més pelada que la bossa de un contribu-yent. Lo pèl si acás te lluhia á tú que sent republicá vas ferte monárquich no més que per consolar la tripa.

L' altre 's passa la mà per entre mitj de las costellas, més desembrassadas que una reixa de la presó de Barcelona.

Un dels electors, intervén en la qüestió, y exclama:

—Senyors, aquí no 's tracta de retrets, sino de idees. Qu' exposi cada candidat los seus propòsits.

—Jo obto perque 's fassa 'l cementiri nou, diu l' un.

—Sí, naturalment, fá l' altre, com que viu en un ninxo de quint pis...

—Miréuse 'l al senyor del panteon... Si quan erats vin no haguessis robat, t' haurian enterat en los impenitents...

—¿Robat jo?... ¡Miserable!...

Y aquí tenen a un candidat que plé d' ira pega estrebada al bras del primer esqueleto que té á la vora: l' altre s' arrenca una cama y flís, flís, trompada vé, trompada vá... Los partidaris del un y del altre van per descompartirlos. Ab la pressa 's donan algunas trepitjadas. Qui se 'n sent s' esbrava. Sonan bofetadas.

Aquest cau, aquell s' aixeca, 'l de més enllá queda tot desenquadrnat, rodan cráneos per la sorra, hi ha brassos y camas que 's trencan com llenya seca, costellas que sonan com quan se passa un bastó pèls ferros de una reixa, y tot plegat sembla un ball de bastons descompassat. ab música de renechs, d' exclamacions y de blasfemias.

Tot d' un plegat sona una campana.

Era 'l president que no tenia la barra d' abaix, que se n' havia anat fins á la porteria á cridar al ordre.

Calmats los ánimos molts se decideixen per anarsen á votar tot xano xano...

Es inútil.

Los partidaris del candidat del panteon, qu' era un conservador de pessetas havian fet lo que se 'n diu una *tupinada*.

Teniam l' elecció guanyada y comensavan l' escrutini.

—¡Aixó es una infamia!... cridavan molts.

—Ha passat la hora, mirén deyan los altres senyalant lo rellotje del temps que no tenia ja ni un gra d' arena.

—Es que l' hèu tombat al revés, mentres nosaltres disputavam.

—Amigó, qui juga no dorm.

—L' elecció havia de durar fins á la sortida del sol.

—Fins á la sortida del sol ha durat, miréu com brilla.

—Mentida, aixó es la lluna!...

—Ja que aixó es la lluna, y que 'ls constitu-

cionals sempre sou los mateixos, tornèsen al llit... que efectivament aixó es la lluna.

Aixís van acabar las eleccions de diputats provincials celebradas en lo cementiri.

Com veuen, l' animació entre 'ls difunts, es molt diferent de la que ha de reinat entre 'ls vius.

Lo govern ha volgut que no hi hagués lutxa; está bé, no n' hi haurá.

Lo govern se dona per satisfet mentres los morts se diverteixin; enhorabona.

Es just que un govern conservador concedeix tanta importancia al cementiri.

Pero cónstili una cosa.

Quant arribi l' hora de que nosaltres remanem las cireras, las eleccions serán *inter vivos*.

Y una vegada los conservadors hajan rebut la papeleta de defunció, ja no rebrán papeleta electoral, ni tindrán dret á cap més sufragi que al que 'ls hi fem celebrar per l' etern descans de la seva anima.

P. K.

Los constitucionals de cinch districtes de Madrid s' abstenen de pendre part en las eleccions, fundantse en las ilegalitats y traficas del govern.

En un districte 's presentan y lutxan.

¿Com s' enten aixó? ¿En cinch districtes de una mateixa capital hi ha traficas é ilegalitats, y en un districte no?

¡Vaja senyors, per mor de Dèu!

Mirin que 'ls dirán constitucionals perque tenen una enfermetat constitucional.

L' informalitat.

A la provincia de Málaga 'l govern porta gastats uns 16 mil rals per exterminar la filoxera.

Per are aquests 16 mil rals s' han invertit en anadas y vingudas dels comissionats, en esmor-sars, dinars y xelis.

Y mentres ells destapan botellas, la filoxera 's menja 'ls ceps.

Ha mort á Mataró lo conegut llibreter Don Joseph Abadal, corresponsal qu' era del nostre periódich y un dels demòcratas més estimats y conseqüents d' aquella ciutat.

Acompanyém á la seva familia en lo dolor que l' aqueixa.

«Entre bobos anda el juego.»

L' altre dia arriba en Cánovas á Madrid y reuneix al consell de ministres. Tots van assistirhi, tots, menos en Calderon Collantes.

En Calderon Collantes havia arribat lo mateix dia, á tota pressa y se 'n havia anat á jeure.

Havia arribat perque 's tractava de donar sepultura al cadáver de la reyna María Cristina, y ell com á ministre de Gracia y Justicia estava designat per donar fé de l' acte.

—¿Hi vingut jo á Madrid y ell no assisteix al Consell? Ja l' arreglarém va dir en Cánovas.

Y designa á l' Orovio per anar á fer á l' Escorial lo qu' en Calderon Collantes volia fer per ell mateix.

—¿Hi vingut jo á Madrid y ell no assisteix al Consell? Ja l' arreglarém va dir en Cánovas.

Y designa á l' Orovio per anar á fer á l' Escorial lo qu' en Calderon Collantes volia fer per ell mateix.

—¿Hi vingut jo á Madrid y ell no assisteix al Consell? Ja l' arreglarém va dir en Cánovas.

Y designa á l' Orovio per anar á fer á l' Escorial lo qu' en Calderon Collantes volia fer per ell mateix.

—¿Hi vingut jo á Madrid y ell no assisteix al Consell? Ja l' arreglarém va dir en Cánovas.

Y designa á l' Orovio per anar á fer á l' Escorial lo qu' en Calderon Collantes volia fer per ell mateix.

—¿Hi vingut jo á Madrid y ell no assisteix al Consell? Ja l' arreglarém va dir en Cánovas.

Y designa á l' Orovio per anar á fer á l' Escorial lo qu' en Calderon Collantes volia fer per ell mateix.

—¿Hi vingut jo á Madrid y ell no assisteix al Consell? Ja l' arreglarém va dir en Cánovas.

Y designa á l' Orovio per anar á fer á l' Escorial lo qu' en Calderon Collantes volia fer per ell mateix.

En vá s' esclama en Calderon Collantes. Qui juga no dorm.

L' únich que trobo mal á n' aquí es que 'n Cánovas se las pegui tant fortas. A uns ministres aixís, quan ne fan alguna, se 'ls fá anar al llit sense sopar, y prou.

Y perquè no vá presentar la dimissió 'l ministre de Gracia y Justicia, després d' aquesta ofensa?

Jo 'ls diré; ell es l' home de las dos naturalesas.

Y per més qu' en Calderon Collantes ministre treya foch pels caixals, en Calderon Collantes particular, vá dirli:

—No sigas tonto, no dimiteixis.

En Cánovas ha fet conde al seu germá. Si als seus germans més xichs los fá condes que no es capás de ferse ell?

Pero hèn mirat es més fácil fer condes als germans, que fer la felicitat del país.

Corrida de toros del diumenje:

Lo sisé no prén més que una pica.

Lo públich demana foch.

Lo Sr. Fontrodona (president) senyala banderillas ordinarias.

Lo públich s' enfutisma. Cau sobre la plassa una pluja de taronjas, ventalls y ampollas de gaseosa. Alguns arrenca los banchs y enlayre vá... No s' ha vist may una gresca més espantosa.

Senyor Fontrodona, per més que siga enemich de la llum, observi que no l' hi demanavan banderillas de gas, sino de foch!

Ja sabem que no l' hi agrada que s' ensenguires; pero ¿véu? De totas maneras lo públich vá encendre s'.

Dimars vá cumplirse lo V aniversari de l' acció de Albiol, ahont varen morir acutxilladas pels carlins las forsas republicanas del Camp de Tarragona que havian sortit á combatre 'ls.

Entre 'ls valents que varen pagar son valor ab l' existencia, s' hi contava D. Felip Sanahuja de Vilaseca.

La Campana l' hi consagra un recort, á ell y als infortunats voluntaris que l' acompanyaren en lo martiri.

Terrible fatalitat! Mentres aquest grapat de valents no té encare un monument que commemori son heroisme, 'ls carlins menjan del presupuesto. Y aixó que nosaltres varem guanyar.

Aixís es l' Espanya liberal-conservadora.

Barcelona es la ciutat, més felís de l' Espanya.

Aquí no hi haurá prou concejals per anar á las sessions; pero en cambi tenim un verdader luxu d' arcaldes.

Deixant apart á n' en Faura qu' es á pendre las ayguas, tenim arcalde de dia y arcalde de nit.

De dia 'l Sr. Duran; pero com que cap al tart se 'n vá á la torre, llavors empunya la vara 'l Sr. Fontrodona. L' home de més pes y de més bulto del municipi.

Los individuos que van aixecar una partida republicana á Naval moral de la Mata, ja son á presidi.

Ja 'n deya jo quan van alsarse ¿Han fusellat á algú? ¿Han destruit cap carril? ¿Han robat cap tren? ¿Nó? Donchs no son carlins.

¿Van á presiri? ¿Si? Republicanos segurs.

Si fossen carlins ja foran á l' oficina.

A Tremp mentres en un convent celebravan un funeral, una monja jova y guapa vá passar per entre mitj de una reixeta que tenia un pam y mitj y vá arrencar á corre.

Los capellans y 'ls fiels que hi havia á la Iglesia varen quedar-se com qui véu visions.

Unicament alguns sagristans varen corre á detenerla, van agafarla, y apesar dels gemechs y dels crits que exhalaba l' infelís van tornar-la al convent.

Després no se n' ha sapigut res més.

¿No es veritat que aquest fet esgarrifa? ¿Qué fá l' autoritat? ¿Ahont son los sentiments humanitaris?

Un capellá no vol creure ab que aixó de la filoxera puga acabar ab las vinyas.

Y té rahó.

VERTS Y MADURS.

Ab cor ferm, lo bras armat, plens d' ardor y lossania, s' alsan tots los verts un dia lluytant per la llibertat.

—Volém drets, dinhen eridant: drets y lleys que 'ls garanteixin, volém que no 'ns oprimeixin, volém caminá endavant!

Los madurs, ab seny ayrat, á resistirlos s' aprestan.

—Lo que pretenen, contestan, es desfér la societat.

Y mentres que tots s' exclaman y entussiasms combateixen,

hi ha molts mils infants que neixen y molts mils qu' encare maman.

Passan dias, passan anys; aquells vells madurs han mort; los verts han tingut la sort de realisar sos afanys.

Pero en un dia impensat, quan los verts están regnant, surten nns joves clamant,

per la santa llibertat.

Soa aquells tendres infants que ja fa vint anys mamaban, y que en tant los anys passaban, creixent sempre s' han fet grans.

—Volém drets, dinhen eridant, drets y lleys que 'ls garanteixin, volém que no 'ns oprimeixin, volém caminá endavant!

Y aquells verts qu' ara ja manan, tot manant s' han fet madurs, y com no s' venhen segurs,

los negan lo que demanan.

—«Fora d' aquí, criminals!— dihen als nous verts, —Fogiu! Ab aquets drets destruiu l' edifici social!»

Es en vá: 'l partit novell animós al camp se llansa, y de la sort la balansa á favor s' inclina d' ell.

Drets y llibertat proclaman, y entre tant los estableixen,

hi ha molts mils infants que neixen y molts mils qu' encare maman.

Aquets tendres infants purs, demá serán joves verts que arrencaran los poders als verts que s' farán madurs.

Y 'l dia en que guanyaran y als madurs pendrán lo lloch madurarán poch-á-poch y altres infants naixerán...

C. GUMA.

Cosas que s' atribueixen á n' en Cánovas desde que ha tornat dels banys de Sta. Agueda:

Un periódich: «En Cánovas está famélich de poder.»

Senyal que las ayguas de Sta. Agueda fan molta gana.

En Calderon Collantes: «En Cánovas ha tornat molt sulfurat.»

Senyal que las ayguas de Sta. Agueda son sulfurosas.

Lo Papa no té diners.

Dias atrás diu que volia dirigir una circular als bisbes demanantne.

Pero vá aplassar l' idea, considerant que per l' octubre anirán á visitar-lo 'ls pelegrins alemanys y 'ls espanyols, y que aquests may hi van ab las butxadas vuidas.

¿Bèn fet!

Aquests al menos l' hi portarán algunas pesetas per comprar sellos y enviar la circular prejectada.

Francament, si jo fos papa y no tingüés diner seguiria 'l mateix sistema que Pio IX.

Dormiria á la palla.

Los agrada tant la palla als pelegrins, que 'n pagan qualsevol diner.

Un capellá no vol creure ab que aixó de la filoxera puga acabar ab las vinyas.

Y té rahó.

Ell diu:—Com es possible que 'l Senyor nos deixi sense ví? Sense ví ¿com consagraríam?

Un periódich inglés esplica un nou invent tret per un nort americá.

Consisteix en un aparato de vent que aplicat á la boca de un orador fá moure un molí de farina.

¿Senyor Cánovas! Compri un aparato per cada un dels seus oradors. No 'ni moldrian pocas de sacas.

Y al menos prestarían una utilitat al país.

Modo de robar porta-monedas que tenen á Inglaterra.

Passa un senyor ab la má dintre de la butxaca acariciant lo porta-monedas, y dihent pèl seu interior:—Que n' ha de ser d' aixerit qui se me l' enduga.

Passa un pillet y l' hi deixa anar una mosca d' ase á la cara.

Lo senyor se tréu la má, s' venta un cop, mata la mosca, torna á ficar la má á la butxaca y 'l porta-monedas ja havia volat.

Es histórich.

Dias endarrera 'l Brusi vá treure la moda d' escriure xaradas, parlant de diversos personatjes polítichs y valentse per designarlos de la primera lletra del seu apellido.

Un periódich l' imita y diu:

«Sembla que hi ha grans desavinensas en lo govern. S' assegura que 'l Sr. C. (Cánovas) está d' acort ab lo Sr. E. (Elduayen) per desembrarsarse del Sr. R. (Romero Robledo), ab l' ajuda del Sr. O. (Orovio).»

«Aixó proba que 'l govern está sota C. E. R. O.»

També podria probar que aquest govern es un ceró á l' esquerra, ó bé que intenta reduhir al país á cero.

Escriuhen de Tetuan que 'l cólera segueix per 'llí campant.

Y escriuhen de Madrid qu' en Cánovas segueix tant aixerit.

Diguime per favor quina de las dos cosas es pitjor?

Diuhén que s' tracta de tornar als freres un edifici de Barcelona que ocupa una autoritat.

¿Quin edifici será aquest?

Barrinin!

Una pregunta per encaminarlos: ¿Saben si 'ls freres de la Mercé tenen general?

Donchs vagin seguint, y pot ser per comte de un soldat ab lo fusell se trobin dintie de poch un llech ab la cullera á punt de repartir la sopa.

Paraulas que s' atribueixen á n' en Cánovas; cremat perque 'ls constitucionals se retreyan de pendre part en las elecciones, per no haverlos volgut donar una copia de las llistas l' arcalde de Madrid:

—A las oposicions se 'ls ha de donar tot.

—¿Tot?

—Sí, tot, menos lo poder.

Are surten ab que 'n Nobiling s' ha tornat boig y que l' han de dur al manicomi.

S' atribueix al butxí de Berlin la següent frase:

—Aqueix cap no está prou madur per tallarlo.

Hi ha grans discussions y fins postas fetas sobre qui guanyará, en Cánovas ó en Romero Robledo, en las disensions que tenen aquests dos homes públichs:

—Aixó depén de una cosa. Los diputats que 'ls agrada 'l té se 'n anirán ab en Cánovas; are 'ls que 'ls agrada 'l xocolate, cap ab en Romero Robledo.

Un minyó senta plassa de soldat.

—¿Com te dius? l' hi preguntan.

—Pere Barata.

—Lo nom del pare! l' hi dinhen ab tó sech.

Y 'l recluta posantse la má al front y sentyantse exclama:— En nom del pare, del fill, del Sant Esperit, Amen Jesus!

Vejin lo que son las cosas.

Aquí s' fan rogativas, los núvols estrenyen los poros y no volen ploure.

Donchs bueno á Galicia plou cada dia, fins hi ha inundacions, se perden las cullitas per massa aygua y 'l clero fá rogativas perque no ploja... y 'ls núvols com si 'ls dignessen Llucia.

¡Que volen que 'ls diga! Fins que 's fassan rogativas com aquestas sombrillas que are portan las senyoras, que tant serveixen pel sol com per la pluja jo crech que no anirém bè.

Una noticia de un periódich:

«Ha sigut detingut á Oviedo 'l cabecilla carlista Sagarra.»

Que l' hi dongan un empleo, que aquest es de la mateixa fusta de 'n Cánovas.

S' agarra.

«Las Córts durarán cinch anys ó sols n' han de durar tres?

Lo país girant l' esquena:

—¿A mí que me cuenta Vd.?»

Un marit satisfet.

—Arribo á casa ab lo gos, perque jo sempre que surto m' enduch al gos, pujo al cuarto de la mèva dona y 'l gos se 'm planta davant de un armari comensa á ensumar y burdá que burdarás. «Ola, dich jo, aquí hi ha una rata ó un lladre.» Obro l' armari y era 'l meu cusi Lluís. La mèva dona l' havia tancat al armari per veure si 'l gos se 'n adonaria. Ella mateixa vá esplicarmo.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas los ciutadans J. Planás y M. Meruneta Serrada, Pau Sala, J. Granellera, Comich d' Horta, Clota de Petxina y Comp. y Un Urgellés.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envían los ciutadans Rutasma, Lo Nana, J. Padern, Estimat de las minyonas, J. Pujadas, T. P., Quatre Catres, Massa bon cor, Bombo Manlleuhench, C. Lonip, Vigilant del Pi, Trencalós, Pansas y figas, Tobir, Trill, Andorra, A. Mañós, Lo aano, Un vendrellench, Panocrates, J. Castañ y Camas de broqui.

Ciudadá Visus y Manets: Per are no podém admétre'u.—F. M. Aguilera: Publicarém lo triángul y dos geroglífichs. S. Ymamyanauj: Idem lo geroglífich.—B. Borotau: Idem lo trenca-cervells.—Noy maco: Idem los trenca-clo-cas.—Fort de l' isla: Hi anirà un geroglífich.—A. Mañós: Publicarém lo trenca-closcas.—J. A. y S.: Idem lo de vesté.—Ex president: Idem.—P. Juhin: lo seu també.—Ganxet—D. etc.: Hi anirà un geroglífich y un trenca-closcas.—Fluviot: Idem idem.—Pau Gri-Pau: Insertarém dos geroglífichs.—E. D.: Publicarém una cantarella.—Jenani: Idem un geroglífich y la sinonimia.—Xeixa: Tinga la bondat de mortificarse una mica.—Perico Matalassé: Tractarém de complaure'l.—Un catalá: Queda complascut.—C. Gumá: L' hi agrahim sos bons recorts: las dugas composicions de que 'ns parla han sigut insertadas, una en aquest y l' altre en lo pasat número. La direcció de l' altre periódich l' hi deixada: pero faré á mans de soa director l' sacarech que 'ns fa.—Clota de Petxina: Publicarém lo geroglífich.—Comich d' Horta: Idem geroglífich, conversa y problema.—Pau Sala: Hi anirà lo que 'ns envia.—Moruneta Serrada: Idem molta part de lo seu.—Miseria, Fam y Comp.ª: Insertarém lo trenca-closcas.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Malaguénia.
2. ID. 2.ª.—Carmel-los.
3. SINONIMIA.—Fé.
4. MUDANSA.—Taula, marla, faula, Paula.
5. ENDEVINALLA.—Rosari.
6. ESCALAS.—

B a l l
C a l l
F a l l
G a l l
M a l l
T a l l
V a l l

7. TRENCA-CLOSCAS.—Solsona.
8. GEROGLÍFICH.—Pescadó que pesca un peix pescadó es.

Ha endavinat totes 8 solucions 'l ciudadá Trencalós; n' han endavinadas 7 F. Martí; 6 F. Planás y M., Panocrates y Botina Calellense; 5 Visus y Manets y C. Lonip; 4 Pau Sala, Bombo Manlleuhench, Marceneta Serrada, M. Neru Neru y Miseria, Fam y C.ª; y 3 no mes Vendrellench.

XARADAS.

I.

De la primera ne tinch á la ma com tot varé; y menjo de la segona com lo pobre y lo senyor. Sempre rebo ab alegría á la quarta tras las dos; y quarta que no tercera fa donar molts trompicons. Si per cas no m' endavinats te podré dir ab rahó, que de segur que tu tens lo men tot d' allé més gros.

XINAGAS.

II.

Es arbre ma prima inversa, animal es la segona, nota musical la lersa y sol portá 'l tot la dona.

PAU SOLA.

ENDEVINALLA.

Jo tinch beca y no mossego, ni 'l menjá tampoch m' agrada; mes si 'm tocas ja esbufego. igual que si estés cansada.

UN MALLORQUÍ DE NOM.

MUDANSA.

Ab molta tot lo nabot á la tot d' una cabreta ha lligat un tros de tot que tot molt á la pobreta.

F. MARTÍ.

TRENCA-CLOSCAS.

¡Respon cor de Cain! ¡Parla tu rich!

Ab aquestas lletras formar dos paraulas que cada setmana se llegeixen en la Campana.

XEIXA.

CONVERSA.

—¿Carboné?...
—¿Qué hi ha?
—Feu lo favor de regá.
—Está bè.
—Anéu depressa, que aquí no m' hi puch estar.
—Regá de pressa, ¿eh?
—Si home, y escombreu també.
—¿Per qué?
—Mireu, lo carrer es molt brut de... de lo qu' hem dit entre vos y jo.

PAU GRI-PAU.

QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab los números 0, 1, 2, de modo que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin un tot de 6.

SIMONET.

GEROGLÍFICH.

∴
T T T T
V L L V L L
Ba

N O V I

JENANI.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Un Diogenes modern.

L' olla es al foch.

Lo somni d' un soldat.

No busca la Constitució. ¿Qué busca donchs?—Endevineo.

¿Qui fá bullir l' olla?

¿Ahont es lo soldat?

La qüestió d'Orient avansa d'una manera portentosa.